

စိုးသိင်္ဂါး

ဝတ်ရုံဇရာတ်

သွားသော

နတ်ဆိုး

နှင့် အခြားကာလာပြန်ဝတ္ထုတိုများ

ဒီဇာတ်လမ်းကို /

/ ခင်ဗျားတို့

ကြားဖူးပြီးသားလား /

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

နဝိကာလများ၊
စာအုပ်အစီအစဉ် ၂၆၂

ဝတ်ရုံပျောက်သွားသော နတ်ဆိုး
နှင့်
အခြားဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ
စိုးသိမ်း

*Selected Stories from
75 Short Masterpieces
(Stories from World's Literature)*

နဝိကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈ ၀၄၈
e-mail: theras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စိုးသိက်

ဝတ်ရုံပျောက်ဆုံးသွားသော နတ်ဆိုးနှင့်

အခြား ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများ

ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၇။

နှစ်ကာလများစာပေ

အုပ်ရေ

၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာ
ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံး
- မောင်ဒေး၊ ကွန်ပျူတာစာပီ - သရဖီ၊ စာအုပ်ချုပ် - ရွှေသမီး။။

မာတိကာ

- * ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ + ၇
- ၁။ ထီလက်မှတ် တစ်စောင် + ၉
- ၂။ ကြောင်ရုပ်တွေ ဆွဲတဲ့ ကောင်ကလေး + ၁၄
- ၃။ လက်ဖြောင့် သေနတ်သမား + ၂၀
- ၄။ လူညစ်ကလေး ကိုလီယာ + ၂၇
- ၅။ အဖေ + ၃၂
- ၆။ တစ္ဆေများ + ၃၈
- ၇။ ဝတ်ရုံပျောက်သွားသော နတ်ဆိုး + ၄၆
- ၈။ သတင်းဦး၊ သတင်းထူး + ၅၁
- ၉။ လှည့်စားတတ်သူလေး + ၅၈
- ၁၀။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့လူ + ၆၈
- ၁၁။ သူရဲကောင်း ဆရာဝန် + ၇၃
- ၁၂။ အပန်းဖြေချိန် + ၈၀
- ၁၃။ အိမ်အပြန် + ၈၈
- ၁၄။ ပါစီကွီဒါလမ်းထဲမှ ရာဇဝတ်မှုကြီး + ၉၃

- ၁၅။ သူဌေးဖြစ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့် အဘိုး † ၁၀၃
- ၁၆။ စံပြု လင်မယား † ၁၀၈
- ၁၇။ ကြံကြီးစည်ရာ † ၁၁၄
- ၁၈။ ကောင်းကင်ဘုံက ခရစ္စမတ်သစ်ပင် † ၁၂၂
- ၁၉။ အမေရိကားမှာ ရရှိတဲ့ သင်ခန်းစာ † ၁၂၉
- ၂၀။ ဝိညာဉ်တစ်ခု ပျောက်ဆုံးခြင်း † ၁၃၅

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

စာရှုသူရဲ့ လက်ထဲက ဒီစာအုပ်ဟာ 75 Short Masterpieces ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ဝတ္ထုတိုတွေကို ရွေးချယ် ဘာသာပြန်ပြီးတော့ ပြည်ပ အနုပညာ သတင်းနဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ကျွန်တော် ပင်တိုင်ရေးနေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ပြီးသား ဝတ္ထုတွေကို စုစည်းထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ မူရင်းစာအုပ်ထဲက ပထမဆုံး ရွေးချယ် ပြန်ဆိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က Beauty မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ 'စံပြလင်မယား' ဖြစ်ပြီး၊ နောက်ဆုံးဖော်ပြခဲ့တာက ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်က Mandalay Icon မဂ္ဂဇင်းမှာပါရှိတဲ့ 'ထိလက်မှတ်တစ်ဆောင်' ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲက ဝတ္ထုတိုတချို့က မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို ကျွန်တော့် ဘာသာ ပေးပို့ခဲ့တာဖြစ်ပြီး တချို့ကတော့ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာတွေက တောင်းခံလို့ သူတို့ရဲ့မဂ္ဂဇင်း အမျိုးအစားနဲ့ လိုက်ဖက်မယ် ဝတ္ထုကို သီးသန့်ရွေးချယ် ပြန်ဆိုပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဲဒီ ဘာသာပြန်

ဝတ္ထုတိုတွေဟာ အဲဒီလို မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ အခါအားလျော်စွာ
ပါရှိခဲ့ပေမဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မဖတ်လိုက်ရတဲ့
ကျွန်တော့် ပရိသတ် စာဖတ်သူတွေ တစ်စုတစ်စည်းတည်း
ဖတ်ရှု ခံစားရအောင်လို့ 'နှစ်ကာလများ စာပေ'တိုက်ရဲ့
အစီအစဉ်နဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာရှုသူ အားလုံးကို ခင်မင် လေးစားလျက် ...
စိုးသိမ်း

ထိလက်မှတ် တစ်စောင်

ဒီဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးပြီးသားလား။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက ကျင့်ဝတ်ကို ညွှန်ပြတာကြောင့်၊ နောက်ပြီး အဲဒီထက် ပိုကောင်းတာက စိတ်အခြေအနေကို ညွှန်ပြတာကြောင့် ကျုပ် နောက် တစ်ခေါက် ထပ်ပြောပြချင်တာပါ။ နောက်ပြီး ဒီဇာတ်လမ်းမှာ လက်ရှိ ကာလ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ပါရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့က 'စီလီတို' ခေါ်ချင် တဲ့ ကချေသည်မလေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က ချစ်စရာအကောင်းဆုံး စပိန် ကချေသည်မကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အလှက မက် ဒရစ်မြို့ရဲ့ ဖက်ရှင်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်က မက်ဒရစ်မြို့မှာက တူရကီလူမျိုးဆန်ဆန် ၀၀ဖိုင်ဖိုင် မိန်းမတွေကို ကြိုက်ကြတာကို စီလီ တိုဟာ မက်ဒီချီဗီးနပ်စ် ဖြစ်တယ်။ ဗီးနပ်ဒီမိုင်လို မဟုတ်ဘူး။ သူ့တင်ပါး က ၃ ပေ ၁၁ လက်မ ရှိတယ်။ စီလီတိုရဲ့ 'ရမ်းဘား' အကကို ခင်ဗျား တို့ မှတ်မိမှာပါ။ သူ့ရဲ့ ပန်းနုရောင် လက်ညှိုးလေးနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံကို ညွှန်ပြလေတာ။ သူ့ကို နောက်တစ်ခေါက် ကြည့်ရဖို့ ပြည်သူတွေက အော် ဟစ် တောင်းဆိုကြပုံ၊ သူကလည်း 'ဂမိုးရား' မြို့ပေါ် ပြုတ်ကျတဲ့ နတ် သမီးလေးလို ပြုံးပြီး ကြည့်ခွင့်ပြုပုံတွေ မှတ်မိကြသေးလား။ စီလီတို

ရမ်းဘားအက ကပုံကို ခင်ဗျားတို့ မမြင်ဖူးသေးရင် ပူလောင်တဲ့ အချစ်ကို ခင်ဗျား မသိသေးပါဘူး။ စီလီတို ကတဲ့အခါ ရာဂစိတ် ထကြွစေတဲ့၊ ရက်စက်တဲ့ ကစားနည်းကို အလိုအလျောက် သိစိတ်နဲ့ ကစားသွားပြီး ထားရစ်ခဲ့တယ်။ ပါရှားပြည်က လိပ်ပြာလေးလိုပဲ သူဟာ မီးနဲ့ အမြဲကစားပေမဲ့ မီးလောင်မခံရဘူး။ စီလီတိုဟာ အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစုမှာ ဒီကနည်းကို သင်ယူခဲ့တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ။ စီလီတိုရဲ့ အကဟာ ရင်သား ခါယမ်းရုံမကဘဲ ဘူဇာ မိသားစုအတွက် အခမ်းအနားတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ သူ့ရင်သားတွေက လှပစွာ ပုံသွင်းထားတဲ့ ခွက်နဲ့ တူတယ်။ ဒါမှမဟုတ် တယုတယ ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်ပေးရမယ့် ခိုလေးနှစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်။ ကျီစယ်တဲ့ သူ့ တဘက်ပဝါက ယမ်းခါတဲ့ ကစားနည်းအတိုင်း လှုပ်ယမ်းပြီး နောက်ဆုံးတော့ မေ့မရနိုင်စရာ အခိုက်အတန့်ကလေးအတွက် ဘေးကို လွှင့်ပစ်ခံရတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ စီလီတိုအကြောင်း ပြောတဲ့အခါ ရူးသွားတတ်တယ်။ သူကတော့ အံ့ဩမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားတွေအကြောင်း သူ့လောက် သိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်မှ မရှိလို့ဘဲ။ တစ်ခါတုန်းက တောင်အမေရိကတိုက်မှာ သူ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေတော့ ယောက်ျားတွေဟာ အရူးအမူးဖြစ်ကုန်လို့ သူ့ကိုရဖို့ 'ထီ' ဖွင့်ပဲ လုပ်ကြရတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ကူးကောင်း တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျူးဘားနိုင်ငံမှတော့ အဲဒါ မဆန်းပါဘူး။ ကျူးဘားမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေ အပါအဝင် အရာရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့က ကံတရားအရလို့ သဘောထားကြတာ။ အဲ ... ကြံနဲ့ ပျားရည် အဓိကထွက်တဲ့ အဲဒီကျွန်းပေါ်က ဝေးလံတဲ့ မြို့တစ်မြို့မှာ ယောက်ျားတွေဟာ ကပွဲပြီးရင် စီလီတိုကို ခေါ်ယူသွားခွင့်ရမယ့် လက်မှတ်တွေ ဝယ်ယူပြီး ပွဲလာကြည့်ကြတယ်။ ပွဲကြည့်သူတစ်ဦးသာ ထီပေါက်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့နေရာ ရောက်လာတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲက ယောက်ျားတိုင်းဟာ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နိုင်တဲ့လူကို အမုန်းမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တဲ့ ကိုဖိုးစွဲတွေချည်း ဖြစ်ကြတယ်။ အပျော်ဆုံး ယောက်ျား ဖြစ်ခွင့်ကို ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းကလည်း လာဝယ်တာပဲ။

ညနေစောင်းတော့ စီလီတိုလည်း နည်းနည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။

ကပွဲရုံထဲက တခြားပစ္စည်းတွေကို ဆူညံ ကျယ်လောင်စွာ ငြင်းဆိုနေတဲ့ ပွဲကြည့် ပရိသတ်တွေကို စီလီတိုက ဆွေးမြည့်စွာ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ရှောင်လိုစိတ်ပါ ရှိပုံရတယ်။ သူ တို့ဟာ စီလီတိုရဲ့ အတုအယောင် ကပ္ပလီ ကကြီးကကွက်တွေနဲ့ အာဖရိက ဥရောပ ကပြား စကားလုံး တီးတိုးညင်ညင် ရွတ်ဆိုသံပဲ လိုချင်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ စီလီတိုဟာ ရမ္မက်ဇောနဲ့ ထပ်မံဖျော်ဖြေခြင်း မပြုဘူး။ သူ့ရဲ့အကကို ဆက်ကဖို့ ဘယ်သူကမှ မတောင်းဆိုဘူး။ ပရိသတ် အား လုံးဟာ ထီဖွင့်ဖို့ပဲ ဆန္ဒစောနေကြတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်ကနေ မိသားစု ထီဖွင့်သလိုမျိုး မှန်ကန်စွာ ဖွင့်ပါတယ်။ ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ထိုင် ခဲ့ နံပါတ်ပါတဲ့ လက်မှတ်ဖြတ်ပိုင်းတွေ ထည့်လိုက်တယ်။ ဇာတ်ခုံ မန် နေကျာက ထီဖွင့်ပွဲကို ကြီးကြပ်တယ်။ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ကြောင်း သံသယ ရှိခဲ့ရင် ချက်ချင်း ဒဏ်ခတ်ခံရမှာမို့ မန်နေကျာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မျက်နှာ ဖြူရော်နေတယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စရိုက် ကြမ်းတဲ့ ယောက်ျား အများကြီးက လိုချင်နေတဲ့ အချိန်အခါမှာ ဘာဖြစ် လာမယ်ဆိုတာ ကြိုမသိနိုင်ဘူး။ တကယ် ပြောတာပါ။ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိတဲ့ တဏှာရာဂစိတ် သက်သက်မျှ မဟုတ် ဘူး။ မွန်မာ့နဲ့ အင်ဒလူးရှားတို့ကို စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ တောင်အာဖရိက တိုက်သားတွေဟာ ဥရောပ မင်းသမီးတစ်လက်အပေါ် မှော်နဲ့ အချစ်စိတ် ဘယ်လောက် ချိတ်ဆက်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူး။ သူတို့ အတွက် ပြင်သစ်သူတစ်ဦးဟာ ပါရီ တစ်မြို့လုံးပဲ၊ စပိန်သူတစ်ဦးဟာ ဆယ်ဗီးလ်မြို့ပဲ ဒါမှမဟုတ် နေရောင်ခြည်အောက်က ပိုးနံ့ကောင်လေး တွေ အော်မြည်သံကြားရတဲ့ ဂရာနာဒါမြို့ပဲ။ ဒီစိတ်ကူးဆန္ဒတွေဟာ ကျုပ် တို့ ပြည်သူတွေအတွက် အဖျားရောဂါဆန်တဲ့ စိတ်ကြွဆေးတစ်မျိုးပေါ့။ နောက်ပြီး လှပတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုဟာ အဲဒီအဖျားရောဂါကို မသက်သာ စေနိုင်ပါဘူး။

ည ၁၂ နာရီတိတိမှာ ပေါက်မဲနံပါတ်ဟာ ၂၁၃ ဖြစ်ကြောင်း မဲပုံး ဖြစ်တဲ့ ဦးထုပ်ကို ကျောခိုင်းပြီး လက်မှတ်ဖြတ်ပိုင်းလေးကို မဆိုင်းမတွ နှိုက်ယူတဲ့ ညနေခင်းဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသားကြီးက ကြေညာလိုက်တယ်။

ဇာတ်ရုံထဲက လူအားလုံးကို ကံထူးရှင်ကို ရှာဖွေကြတယ်။ စီလီတိုနဲ့ အတူ ဇာတ်ခုံဘေး ဝင်မသွားခင် သူ့ကို မြင်လိုက်ချင်လို့ ဇာတ်ခုံပေါ် တက်လာဖို့ ပရိသတ်အချို့က 'ကံထူးရှင်'ကို အော်ခေါ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ ပြန်မထူးဘူး။ ပရိသတ်ကြီး အသံတိတ်သွားတယ်။ ပေါက် မဲနဲ့ ကပ်လွဲသွားတဲ့ ပွဲကြည့်သူတစ်ဦးက သူ့ဘေး ထိုင်ခုံနံပါတ် ၂၁၃ မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကို တံတောင်နဲ့ တွက်လိုက်လို့ အဲဒီလူခမျာ မလွဲမရှောင်သာ မတ်တတ် ထရပ်ရတယ်။ ကံထူးရှင်ဟာ ကြည့်ကောင်း ရှုကောင်းတဲ့ ကပ္ပလီတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ စပိန် နယ်ချဲ့တွေက သူ့ကို ရင်းတိုက်သား နဲ့ နည်းနည်းတူတယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်။ အကုသိုလ်လို့ နက်မှောင်တယ် လို့ အဘွားကြီးတွေက ပြောမယ်။

သူက လူမည်းတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်လေးနက်တဲ့ အပြုံး နဲ့ ဖြည်းညင်းစွာ မတ်တတ်ထရပ်တယ်။ ပရိသတ်ကြီးကလည်း သူ့ကို ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူက သူ့ခုံလက်မှတ်ကို ပိုက်ဆံ အိတ်ဖွင့်ပြီး ရှာတယ်။ ဆီပေနေတဲ့ ချောစာအိတ် တစ်အိတ်ထဲမှာ ရှာ တွေ့တဲ့ လက်မှတ်ကို သူက အင်မတန် သေးငယ်တဲ့ စက္ကူအပိုင်းအစ လေးတွေ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေတဲ့ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကြီး ရှေ့မှာ လေထဲ ပစ်မြှောက်လိုက်ပါလေရော။ အဲဒီအပြုအမူ က သူ့ရဲ့ ငြင်းဆန်မှုကို ရှင်းလင်းစွာ သိသာစေတယ်။ စပိန်နိုင်ငံရဲ့ အလှ ဆုံး ပန်းလေး စီလီတိုကို သူ လက်မခံဘူးဆိုတာ လူတွေ မယုံနိုင်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ သူက သုန်မှုန်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ခေါင်းယမ်းခါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ တွေ စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်ရတာကို သူ အရသာခံနေတယ်။ ကြံ စိုက်ခင်းတွေထဲမှာ သေဆုံးခဲ့တဲ့ သူ့ဘိုးဘေး ကျွန်တွေရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ အားလုံးကိုရော လူမျိုးရေး ခါးသီးနာကျင်မှုတွေ အားလုံးပါ သူ့ဆီမှာ ရှိ နေတယ်။ လူဖြူယောက်ျား အများအပြားက တပ်မက်စွာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ တဲ့ အရာကို မထိမဲ့မြင်လုပ်တဲ့ သူ့ရဲ့ မီးသွေးခဲလို မည်းနက်တဲ့ မျက်နှာ ကြီးပေါ်မှာ ကလဲစားချေမှုရဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုက ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ စီလီတိုက ခါးထောက်ရင်း သူ အရှက်ကွဲကြောင်း၊ စိတ် ပျက်ကြောင်း စပိန်သူစစ်စစ် ပီသစွာ သူ့ကို ဆဲဆို ရန်တွေ့နေခိုက် သူ

က ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ သူ့ရဲ့ အရေးပါမှုအပေါ် ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြီး ဇာတ်ရုံထဲက ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စီလီတို စကားလုံးတစ်လုံးမှ ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။

ပွဲကြည့်ပရိသတ် အားလုံးက ကပ္ပလီကြီးဆီ ပြေးလာကြပြီး စတင်ရိုက်နှက် ထိုးကြိတ်ကြတော့တယ်။ အင်ဒလူးရှားရဲ့ အချစ်တော်ကလေးကို သူက စိတ်ပျက်သတဲ့လား။ စပိန်နိုင်ငံရဲ့ ပန်းပွင့်လေးကို သူက မလိုချင်ဘူးတဲ့လား။ သူတို့က သူ့ကို ဆုံးမရလိမ့်မယ်။ သူ့ကို အသေ သတ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီကိစ္စဟာ လူအုပ်ကြီးက ဥပဒေမဲ့ သေဒဏ်ပေးမှု ဆန်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ လူဖြူ မိန်းမတစ်ယောက် ဒေါသုပုန်ထအောင်လို့ ငြင်းဆန် ရှောင်ရှားတဲ့ ကပ္ပလီတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို ဒဏ်ခတ်တာမျိုး မရှိသေးဘူး။

နောက် နာရီဝက်ကြာတဲ့အခါ သူတို့က သေလုမြှောပေးဖြစ်နေတဲ့ ကပ္ပလီကြီးကို ဆေးရုံပို့လိုက်ကြရတယ်။ နောက်ပြီး စီလီတိုအတွက် မဲနှိုက်တဲ့ ကိစ္စ လက်လျှော့လိုက်ကြတာကြောင့် အဲဒီဇာတ်ရုံရဲ့ လိပ်စာကို လည်း ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ပြောမပြချင်တော့ပါဘူး။

The Lottery Ticket by Ventura Garcia Calderon

Mandalay Icon မဂ္ဂဇင်း

ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၀။

ကြောင်ရုပ်တွေ ဆွဲတဲ့ ကောင်ကလေး

ရှေးသရောအခါက ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ကျေးတောရွာကလေး တစ်ရွာတွင် အလွန် စိတ်ထားကောင်းသော ဆင်းရဲသား လယ်သမား ဇနီးမောင်နှံ ရှိလေသည်။ သူတို့မှာ သားသမီးငယ် အများအပြား မွေးထားသောကြောင့် ၎င်းတို့အား ကျွေးမွေးဖို့ အလွန်ခက်ခဲလှကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ သားကြီး သြရသဖြစ်သူမှာ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် ရောက်သောအခါ ဖခင်ကြီးအား ကူညီနိုင်လောက်အောင်ပင် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံနေလေပြီ။ မိန်းကလေးငယ်များသည်လည်း လမ်းလျှောက်ကတည်းက ၎င်းတို့၏ မိခင်ကြီးအား ကူညီဖို့လိုကြောင်း သဘောပေါက်ကြသည်။

သို့သော် သားထွေးလေးကား အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံ မရပါချေ။ သူသည် အလွန် ဉာဏ်ကောင်း၏။ သူ့အစ်ကိုနှင့် အစ်မများ အားလုံးထက် သူက ပိုဉာဏ်ထက်သည်။ သို့သော် သူသည် အားအင်ချည့်နဲ့ကာ ကိုယ်လုံး သေးညက်လှသည်။ သူ ဘယ်တော့မှ လူထွားကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အခြားသူများက ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိဘများသည် သူ့အား လယ်သမားလုပ်မည့်အစား ဘုန်းကြီး ဝတ်စေချင်ကြသည်။

တစ်နေ့၌ ၎င်းတို့က သူ့ကို ရွာထဲရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားကာ ထိုကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ရှိသော ဘုန်းကြီးအိုကြီးအား မိမိတို့ သားလေးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံပြီး ဘုန်းကြီးတို့ သိသင့်သမျှ အားလုံးကို သင်ကြားပေးပါရန် လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် လူငယ်လေးအား သိမ်မွေ့စွာ မိန့်ကြားပြီး ခက်ခဲသော မေးခွန်းအချို့ကို မေးမြန်းတော်မူလေသည်။ ကောင်လေး၏ ပညာသားပါသော အဖြေများကို ကြားရခြင်းကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ၎င်းအား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံကာ ဘုန်းကြီး ဝတ်နိုင်ရေး အတွက် ပညာသင်ကြားပေးရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ကောင်လေးသည် ဘုန်းတော်ကြီး သင်ကြားသရွေ့ကို လျင်မြန်စွာ မှတ်သားနာယူတတ်ပြီး ကိစ္စအများစုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အလွန်ကျိုးနွံစွာ လိုက်နာတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိ၏။

ယင်းကား စာအံချိန်များ၌ ကြောင်ရုပ်များကို သူ ရေးဆွဲလိုခြင်း ဖြစ်ရုံမက ကြောင်ရုပ်များ လုံးဝ မရေးဆွဲသင့်သည့် နေရာများမှာပါ ထိုအရုပ်များ ရေးဆွဲတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်လေးသည် သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိသည့် အခါတိုင်း ကြောင်ရုပ်များ ရေးဆွဲသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စာအုပ်အတွင်း အနားသတ်မျဉ်း နေရာလွတ်များအပေါ်တွင် ကြောင်ရုပ်များကို သူ ရေးဆွဲသည်။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ လိုက်ကာများ၊ နံရံများ၊ တိုင်လုံးများပေါ်မှာလည်း ကြောင်ရုပ်များ လျှောက်ရေးသည်။

ယင်းသို့ ရေးဆွဲခြင်းမှာ မသင့်လျော်ကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့အား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သတိပေးဖူးသော်လည်း သူသည် ကြောင်ရုပ်များ ရေးဆွဲခြင်းကို မရပ်ဆိုင်းချေ။ သူသည် ကြောင်ရုပ်များကို မရေးဆွဲရလျှင် မနေနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ့မှာ ပန်းချီပါရမီ ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် သူသည် ဖိုးသူတော်တစ်ပါး မဖြစ်ထိုက်ချေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ဦး မှန်လျှင် စာပေကျမ်းဂန်များကို ဖတ်ရှု လေ့လာရပေမည်။

တစ်နေ့၌ သူသည် ကျောင်းထဲရှိ စက္ကူ လိုက်ကာများပေါ်တွင် အလွန် ပညာသားပါသော ကြောင်ရုပ်လေးအချို့ကို ရေးဆွဲလိုက်ပြီးသော အခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သူငယ်လေး ... ဤကျောင်းမှ ချက်ချင်း စွန့်ခွာမှ ဖြစ်မယ်။ သင် ဟာ ဘယ်တော့မှ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်ဟာ ကြီးကျယ် ကျော်ကြားတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကဲ ... သင့်အတွက် နောက်ဆုံး အကြံဉာဏ်တစ်ခု ဘုန်းကြီး ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါကို သင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့။ အဲဒီ အကြံဉာဏ်ကတော့ ညအခါမှာ ကျယ်ဝန်းတဲ့နေရာတွေကို ရှောင်ရှားပြီး ကျဉ်းမြောင်းတဲ့နေရာမှာပဲ နေပါ ဆိုတာပဲ’ ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

‘ကျယ်ဝန်းတဲ့နေရာတွေကို ရှောင်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းတဲ့နေရာမှာ နေပါ’ ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်လေး နားမလည်ပါ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ စွန့်ခွာရန် သူ အထုပ်အပိုးပြင်နေရင်း ထိုစကားကို သူ ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစကားလုံးများကို သူ နားမလည်။ နောက်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ခြင်းမှအပ သူ နောက်ထပ် ဘာမှ မလျှောက်ထားဝံ့တော့ချေ။

သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အလွန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာလာရင်း ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲဟု တွေးတောမိသည်။ အကယ်၍ မိမိအိမ်သို့ တန်းပြန်သွားပါက ဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားကို မနာခံရကောင်းလားဟု ဆိုကာ ဖခင်ကြီးက မိမိကို ဒဏ်ခတ်မှာ ကျိန်းသေနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ အိမ်ပြန်ရမှာ ကြောက်နေသည်။

ထိုအခိုက် ၁၂ မိုင်အကွာရှိ အခြား ရွာကလေးတွင် အလွန်ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိသေးကြောင်း သူ ရုတ်တရက် သတိရသည်။ ထိုကျောင်းတွင် ဘုန်းကြီး အများအပြားရှိကြောင်း သူ သတင်းကြားထားသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ထံ သွားတွေ့ကာ မိမိအား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံဖို့ လျှောက်ထားမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ယခုအခါ ထိုကျောင်းကြီးကို ပိတ်ထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ကောင်လေးသည် ထိုအချက်ကို မသိရှာချေ။ ကျောင်းကြီးကို

ပိတ်လိုက်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကား မှင်စာတစ်ကောင်က ဘုန်းကြီးများ အား ခြောက်လှန့်ကာ ကျောင်းကို အပိုင်စီးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ နောင်အခါတွင် ရဲရင့်သော စစ်သည်တော်အချို့ ညဘက်၌ ထိုကျောင်းသို့သွားကာ မှင်စာကို သုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားကြလင့်ကစား ၎င်းတို့အား အသက်ရှင်လျက် လုံးဝ ပြန်မတွေ့ကြရတော့ပေ။

ကောင်လေးကို မည်သူကမျှ ထိုအကြောင်းများကို ပြောမပြခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကောင်လေးသည် ဘုန်းကြီးများ မိမိအား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်လျက် ထိုရွာကို ဦးတည်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုရွာသို့ သူ ရောက်သွားသောအခါ ညမျိုးချုပ်နေလေပြီ။ ရွာသူရွာသား အားလုံးလည်း အိပ်ရာထဲ ရောက်နေကြ၏။

သို့သော် ရွာ၏ မင်းလမ်းမကြီးတစ်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကျောင်းထဲမှ မီးရောင်ကို လည်းကောင်း သူ မြင်ရသည်။

ခေတ္တခဏ ခိုနားစရာ ရှာဖွေသော တစ်ကိုယ်တော် ခရီးသည်များ အား လှည့်ဖြားခေါ်ဆောင်ရန်အတွက် မှင်စာက ထိုမီးရောင်ကို တမင်တကာ ဖန်တီးထားလေ့ရှိကြောင်း ထိုကျောင်းကြီး၏ ဇာတ်လမ်း ပြောသူများက ပြောတတ်သည်။

ကောင်လေးသည် ကျောင်းကြီးဆီသို့သွားကာ တံခါးမကြီးကို ခေါက်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျောင်းထဲမှ မည်သူမျှ ထွက်မလာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူက တံခါးကို ညင်သာစွာ တွန်းကြည့်သည်။ အတွင်းမှ တံခါးချက် ထိုးမထားကြောင်း သိရသဖြင့် သူ ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျောင်းကြီးထဲသို့ ဝင်သွားရာ မီးလင်းနေသော မီးအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးမှ မရှိ။

ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတော့ မကြာခင် ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆကာ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချပြီး စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျောင်းအတွင်းရှိ အရာအားလုံးမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်ကာ ညိုမှိုင်းနေပြီး ပင့်ကူအိမ်များ ထူထဲစွာ ဖုံးအုပ်နေကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ ထို

ကြောင့် ဘုန်းကြီးများသည် ကျောင်းသန်ရှင်းရေး လုပ်ပေးမည့် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားလေး တစ်ဦးကို လိုလိုလားလား လက်ခံလိမ့်မည်ဟု သူ
တွေးမိသေးသည်။ ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းလုံး ဤမျှ ဖုန်တက်အောင်
ဘာကြောင့် ပစ်ထားကြပါလိမ့်ဟု သူ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ သူ့ကို အား
တက်သွားစေသော အရာတစ်ခုကား ကြောင်ရုပ်များ ရေးဆွဲဖို့ အလွန်
သင့်လျော်သော အဖြူရောင် လိုက်ကာကြီးအချို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ
သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော်လည်း မင်အနည်းငယ် ဖျော်စပ်ပြီး ကြောင်
ရုပ်များ စတင် ရေးဆွဲလေတော့သည်။

လိုက်ကာကြီးပေါ်တွင် ဧရာမကြောင်ရုပ် အများအပြားကို ရေးဆွဲ
ပြီးနောက် သူ အိပ်ငိုက်စပြုလာသည်။ လိုက်ကာကြီးတစ်ခု၏ ဘေးတွင်
သူ လဲလျောင်းမည်အပြု ကျယ်ပြန့်တဲ့နေရာတွေကို ရှောင်ပြီး ကျဉ်းမြောင်း
တဲ့ နေရာမှာ နေပါ ဟူသော စကားလုံးများကို သူ ဗြုန်းခနဲ သတိရမိသည်။

ဤဘုန်းကြီးကျောင်းသည် အလွန် ကြီးမားလှသည်။ ကျောင်းထဲ
မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးအိုကြီး၏ စကားကို သူ
ကောင်းကောင်း နားမလည်သော်လည်း ယင်းစကားလုံးများကို ပြန်စဉ်းစား
ရင်း ကြောက်စိတ် အနည်းငယ် ဝင်လာသည်။ သို့နှင့် သူသည် အိပ်စရာ
နေရာကျဉ်းကျဉ်း တစ်နေရာကို လိုက်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘေးတွန်းတံခါး တပ်ထားသော ဗီရိုကလေးတစ်လုံးကို ရှာတွေ့
သည်။ သူသည် အထဲဝင်ကာ တံခါး ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထို
ဗီရိုထဲ သူ လှဲအိပ်လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်တွင် အလွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်
ကောင်းသော အသံကြီးတစ်သံကြောင့် သူ လန့်နိုးသွားသည်။ ထိုဆူညံ
သံများမှာ သတ်ပုတ်သံနှင့် အော်ဟစ်သံတို့ ရောထွေးနေ၏။

ကောင်လေးသည် ကြောက်လွန်းသောကြောင့် ဗီရို ပျဉ်ချပ်ကြား
လေးမှပင် ချောင်းမကြည့်ရဲရှာပေ။ သူသည် အသက်အောင့်ကာ ငြိမ်ငြိမ်
ကလေး လှဲနေလိုက်သည်။

ကျောင်းထဲရှိ မီးရောင်ကား လုံးဝ ငြိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။

သို့တစေ ကျက်သရေမရှိသော အသံဗလံများ ဆက်လက် ပေါ်

ထွက်လာကာ ပို၍ ဆိုးသထက် ဆိုးလာသည်။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းလုံး လှုပ်ခါသွားသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွားသော်လည်း ကောင်လေးကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့သေးချေ။ ဗီရိတံခါး၏ ပျဉ်ချပ်ကြားလေးများမှ နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည် ထိုးဖောက်၍ ဝင်လာသည်အထိ သူ လုံးဝ မလှုပ်ဘဲ နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူသည် ပုန်းနေရာမှ အထူးသတိထား၍ ထွက်လာပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ ပထမဆုံးတွေ့ရသော အရာကား ကျောင်းတော်ကြီး၏ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ကြီး၏ အလယ်ကောင်တွင် နွားတစ်ကောင်ထက် ပိုကြီးမားသော ဧရာမ ကြွက်ကြီး (ကြွက်မှင်စာကြီး) တစ်ကောင် လဲကျနေပုံကို သူ တွေ့ရသည်။

သင်းကို ဘယ်သူ သို့မဟုတ် ဘယ်အရာက သတ်ပစ်လိုက်ပါလိမ့်။ ကျောင်းထဲမှာ လူ သို့မဟုတ် အခြား သက်ရှိသတ္တဝါကောင်ဟူ၍ ဘာမျှ မတွေ့။ ထိုအခိုက် ညတုန်းက လိုက်ကာကြီးပေါ်၌ ရေးဆွဲခဲ့သော ကြောင်အားလုံး၏ ပါးစပ်များမှာ နီရဲသောသွေးများ စိုရွှဲ ပေရေနေကြောင်း ကောင်လေး တွေ့ရသည်။

မှင်စာ သတ္တဝါကောင်အား မိမိ ရေးဆွဲသော ကြောင်ကြီးများက ကိုက်သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ နောက်ပြီး ပညာရှိ ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် 'ညအခါမှာ ကျယ်ဝန်းတဲ့နေရာတွေကို ရှောင်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းတဲ့နေရာမှာ နေပါ'ဟု မိမိအား ဘာကြောင့် မိန့်ကြားခဲ့ကြောင်း သူ နားလည်မိသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကောင်လေးသည် အလွန် ကျော်ကြားသော ပန်းချီဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

သူ ရေးဆွဲခဲ့သော ကြောင်ရုပ်အချို့ကို ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ခရီးသွားများ အား ယခုအထိ ပြသနေကြဆဲ ဖြစ်လေသည်။

The Boy Who Drew Cats by Lafcadio Hearn

Fashion Image မဂ္ဂဇင်း၊ မတ်၊ ၂၀၀၂။

လက်ဖြောင့် သေနတ်သမား

ဇွန်လ၏ ရှည်လျားသော ညနေဆည်းဆာမှာ မှေးမှိန်ကာ ညဘက် သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ဒပ်ဘလင်မြို့ကို အမှောင်ထုက လွှမ်းခြုံထားသော်လည်း သိုးမွေးနှင့်တူသော တိမ်တိုက်များကြားမှ ပြူထွက် ထိုးကျလာသော လရောင်မှိန်မှိန်ကြောင့် အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ရှိနေသည်။ ယင်းသည် မည်းနက်သော လိုက်ဖီး မြစ်ရေပြင်နှင့် လမ်းများပေါ်တွင် မကြာမီ ထွက်ပေါ်လာမည့် အရုဏ်ဦး အလင်းရောင်၏ ရှေ့ပြေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဖိုးကုတ်စ် ရပ်ကွက်တစ်ဝိုက်တွင် လက်နက်ကြီး ပစ်ခတ်သံများ မြည်ဟည်းလျက် ရှိသည်။ မြို့တွင်း၌ ဟိုနားသည်နား ကွက်တိကွက်ကျား ပစ်ခတ်သော ရိုင်ဖယ်သံနှင့် စက်သေနတ်သံများမှာ လူသူကင်းမဲ့သော လယ်တောထဲမှ ခွေးဟောင်သံကဲ့သို့ ည၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ရီပတ်ဘလစ်ကင် တပ်ဖွဲ့များနှင့် ဖရီးစတိတ် (လွတ်လပ်သော နိုင်ငံ) တပ်ဖွဲ့များ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်နေကြသည်။

အိုကောနဲလ် တံတားအနီးရှိ တိုက်ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်တွင် ရီပတ်ဘလစ်ကင် တပ်မှ လက်ဖြောင့်တပ်သားတစ်ဦးက စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့နံဘေးတွင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ချထားပြီး သူ့ပခုံးပေါ်၌ စစ်သုံး မှန်

ပြောင်းကြီး တစ်လက် လွယ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သေးသွယ်ပြီး ခြိုးခြံချွေတာသည့် ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးက စိတ်မမှန်သူ တစ်ဦးကဲ့သို့ အေးစက်တောက်ပနေသည်။ ထိုမျက်လုံးအစုံမှာ မရဏကို မြင်ဖူးနေကျဖြစ်သော လူတစ်ဦး၏ မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ စူးရှနက်မှောင်ပြီး တွေဝေပုံရသည်။

သူသည် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို အငမ်းမရ စားနေသည်။ မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေး။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ဘာမှ မစားဖြစ်ခဲ့။ သူက ပေါင်မုန့်ကို ကုန်အောင်စားပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ ဝိစကီ ဘူးပြားလေးကို ထုတ်ကာ တစ်ကျိုက် မော့ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘူးပြားကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

တဒဂ် စောင့်ဆိုင်းပြီး ဆေးလိပ်ဖွာရ ကောင်းမလားဟု သူ စဉ်းစားသည်။ အန္တရာယ်ရှိသည်။

မီးခြစ် ခြစ်လျှင် အမှောင်ထဲမှာ ရန်သူ မြင်နိုင်သည်။ သူ့ကို ရန်သူတွေ စောင့်ကြည့်နေသည် မဟုတ်လား။ သို့တစေ စွန့်စားမှုယူဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ စီးကရက်တစ်လိပ် ပါးစပ်ထဲ ခဲကာ မီးခြစ် ခြစ်သည်။ မီးပွင့်တစ်ပွင့် လက်ခနဲ မြင်ရပြီး သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ဝှိုးခနဲ ဖြတ်သွားသည်။ သူ ချက်ချင်း ဝပ်ချလိုက်ရသည်။ မီးပွင့်လေး ရှိရာကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။ လမ်း၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ခေါင်မိုးပေါ် လူးလှိမ့်ကာ နောက်ဘက်ရှိ မီးခိုးခေါင်းတိုင်နားသို့ တိုးသွားသည်။ ခေါင်းတိုင်နောက်ကွယ်၌ ရင်တားနှင့် သူ့မျက်လုံး တစ်ပြေးညီဖြစ်သည်အထိ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ကြွလိုက်သည်။ ဘာမှ မမြင်ရ။ အပြာရောင် ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်ခေါင်မိုး ကောက်ကြောင်းမျဉ်းကိုသာ ခပ်မှိန်မှိန် တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ် သံချပ်ကာ ကားတစ်စီး တံတားပေါ်မှဖြတ်ကာ လမ်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်း လှိမ့်ဝင်လာသည်။ ရှေ့ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာရှိ လမ်း တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် သံချပ်ကာကား ရပ်လိုက်သည်။ ခပ်အုပ်အုပ် မြည်သော

၎င်း၏စက်သံကို လက်ဖြောင့် သေနတ်သမား ကြားနေရသည်။ သူ့ ရင် ခုန်နှုန်း ပိုမြန်လာသည်။ ၎င်းသည် ရန်သူဘက်မှ သံချပ်ကာကား ဖြစ် သည်။ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ချင်သော်လည်း အရာမရောက်နိုင်ကြောင်း သူ သိသည်။ မီးခိုးရောင် သတ္တဝါကြီး၏ အရေခွံဖြစ်သော သံမဏိပြားများ ကို သူ့ကျည်ဆန် မထိုးဖောက်နိုင်ပါ။ ထိုအခိုက် လမ်းသွယ်တစ်ခု၏ ထောင့်ချိုးမှ တဘက်စုတ်ကလေး ခေါင်းပေါ်ခြုံထားသည့် အဘွားအို တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သံချပ်ကာ၏ သံပြားအကာနောက်တွင် ရှိသော လူအား သူမ စကား စပြောသည်။ လက်ဖြောင့် သေနတ်သမား ရှိရာ ခေါင်မိုးဆီသို့ သူမ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူမသည် သတင်းပေး တစ်ဦးပါကလား။ သံချပ်ကာကား ထိပ်ပိုင်းရှိ အဖုံးကလေး ပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံး ပြုထွက်လာသည်။ ၎င်းသည် လက် ဖြောင့် သေနတ်သမားဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သေနတ်သမားက ထို လူအား ရိုင်ဖယ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ၎င်း၏ဦးခေါင်းမှာ သံပြားအကာ နှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။ အဘွားကြီးလည်း လမ်းသွယ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေး သည်။

သေနတ်သမားက နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်သည်။ အဘွားကြီး ချာလပတ်လည်သွားပြီး အားခနဲ အော်ရင်း လမ်းဘေး မြောင်းထဲသို့ ကျ သွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှ သေနတ်ပစ်သံ တစ် ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားက ကျိန်ဆဲရင်း သူ့ရိုင်ဖယ်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ရိုင်ဖယ်မှာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျသွား သည်။ အသံဗလံများက လူသေကောင်တွေကို လန့်နိုးစေလောက်သည် ဟု သူ ထင်မိသည်။ ရိုင်ဖယ်ကို သူ ပြန်ကောက်သည်။ သို့သော် သူ့လက် လှုပ်လို့ မရ။ သူ့လက်မောင်းမှာ အသက်မဲ့သွားပြီ။

‘ဟိုက် ... ငါ့ကို ထိသွားပြီ’ဟု ရေရွတ်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ် သူ ပြားပြားဝပ် မှောက်ချပြီး ရင်တားဆီ တွားသွား၍ ချဉ်းကပ်သည်။ သူ့ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရထားသော ညာလက်မောင်းကို စမ်းကြည့် သည်။ နာကျင်မှု မရှိ။ လက်မောင်းတစ်ဖက် ဖြတ်ခံထားရသလို ထုံတုံ တုံ ခံစားမှုသာ ရှိသည်။

သူက အိတ်ကပ်ထဲမှ မောင်းချဓားကို ကပျာကယာ ဆွဲထုတ်ပြီး ရင်တား၏ ဇောင်းပေါ်တင်ကာ ဓားသွားကိုထုတ်၍ အင်္ကျီလက်မောင်းကို နှစ်ခြမ်းခွဲလိုက်သည်။ ကျည်ဆန် ဖောက်ဝင်သွားသော နေရာ၌ အပေါက် ငယ်လေး ရှိသည်။ နောက်ခြမ်းတွင် အပေါက်မရှိ။ ကျည်ဆန်သည် အရိုး ထဲ နှစ်မြုပ်နေ၏။ အရိုးကို အက်သွားစေပုံရသည်။ ဒဏ်ရာအောက်ဘက် နားမှနေ၍ လက်မောင်းကို သူ ကွေးညွတ်ကြည့်သည်။ လက်မောင်းမှာ အလွယ်တကူ ကွေးလို့ရသည်။ နာကျင်မှုကို သူ အံကြိတ်၍ တောင့်ခံ သည်။

ထို့နောက် စစ်သုံး ပတ်တီးလိပ်ကိုယူကာ မောင်းချဓားဖြင့် ယင်း အထုပ်ကို ဖောက်သည်။ အိုင်အိုင်ဒင်းဆေးရည်ပုလင်း၏ လည်တိုင်ကို သူ ရိုက်ချိုးပြီး ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ပူစပ်သောဆေးရည် လောင်းချသည်။ ရုတ် တရက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်မှုတွေ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူက ဝမ်းစကို ဒဏ်ရာပေါ်အုပ်ကာ ပတ်တီးစည်းပြီး အစနစ်ဖက်ကို သွားဖြင့် ကိုက်၍ ချည်သည်။

ပြီးတော့ သူသည် ရင်တားကိုမှီ၍ လဲလျောင်းရင်း မျက်လုံး မှိတ် ထားလိုက်သည်။

နာကျင်မှုဝေဒနာမှ သက်သာရာရဖို့ သူ စိတ်တင်းထားသည်။

အောက်ဘက် လမ်းပေါ်တွင် အားလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ သံချပ် ကာ ကားသည် အရှိန်လွန်ပြီး တံတားပေါ်မှ ထိုးကျသွားသည်။ သံပြား အကာပေါ်၌ အသက်မဲ့သော စက်သေနတ်သမားတစ်ဦး၏ ခေါင်းမှာ ငိုက်စိုက်ကျနေ၏။ အဘွားကြီး အလောင်းကတော့ မြောင်းထဲ၌ ရှိသည်။

လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားသည် ဒဏ်ရာရထားသော သူ့လက် မောင်းကို နှိပ်နယ်ရင်း အချိန်အတန်ကြာကြာ ငြိမ်သက်စွာ လှဲနေသည်။ ထွက်ပြေးဖို့ သူ အကြံထုတ်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဒဏ်ရာရလျက် မနက် မိုးလင်းသည်အထိ နေလို့ မဖြစ်ပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရန်သူက မိမိ ထွက်ပြေးခြင်းကို ဟန့်တားလိမ့်မည်။ ထိုရန်သူကို မိမိ သတ်ပစ်ရမည်။ မိမိရိုင်ဖယ်ကို သုံးလို့မရ။ ခြောက်လုံးပြူးကိုသာ သုံးရ မည်။ ထိုစဉ် သူ အကြံတစ်ခု ရသွားသည်။ သူက ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်

ပြီး ရိုင်ဖယ်ပြောင်းထိပ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရိုင်ဖယ်ကို ရင် တားပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းတင်သည်။ ဦးထုပ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မှ မြင်သာအောင် ပြထားသည်။ ဒိုင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ကျည်ဆန် တစ်တောင့်က ကက်ဦးထုပ်ကို လာထိသည်။

လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားက ရိုင်ဖယ်ကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် စိုက်လိုက်ရာ ဦးထုပ်ကလေး လမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ သေနတ် သမားသည် ရိုင်ဖယ်ကို အလယ်မှ ဖမ်းဆုပ်ပြီး ဘက်ဘက်လက်ပေါ်ကို ခေါင်မိုးပေါ်မှ အသက်မဲ့စွာ တွဲလောင်းချလိုက်သည်။ တစ်အောင့်အကြာ တွင် ရိုင်ဖယ်ကို လမ်းမပေါ်သို့ သူ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ သည် ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ လျှောဆင်းကာ လက်မောင်းကို ပြန်ရုပ်သည်။

သူသည် ဘယ်ဘက်သို့ ကမန်းကတန်း တွားသွားပြီး ခေါင်မိုး၏ ထောင့်စွန်းသို့ ချောင်းကြည့်သည်။ သူ့လှည့်ကွက် အောင်မြင်သွားပြီ။ ရန်သူ လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားသည် ကက်ဦးထုပ်နှင့် ရိုင်ဖယ် လွတ် ကျသွားပုံကို ကြည့်ပြီး မိမိကို သူ ပစ်သတ်လိုက်ပြီဟု ယူဆပုံရသည်။ ယခုအခါ ၎င်းသည် မီးခိုးခေါင်းတိုင်များ ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် မိမိဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုသော သူ၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်ကို မြင်နိုင်၏။ ရိပတ်ဘလစ်ကင် တပ်မှ လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားက ပြုလိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပြုကို ရင်တားအစွန်း အထက်နားဆီ ပင့်လိုက်သည်။

အကွာအဝေးမှာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ သူ ညာဘက် လက် မောင်းက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင် ကိုက်ခဲနေသည်။ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်မှာ ခဲရာခဲဆစ် ပစ်ရမည့် ပစ်မှတ်ဖြစ်သည်။ သူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပစ်မှတ်ဆီ ချိန်ရွယ်သည်။ ဆန္ဒစောမှုကြောင့် သူ့လက် တွေ တုန်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

သေနတ်သံကြောင့် သူ့နားတွေ အူသွားသည်။ မောင်းပြန်အား ကြောင့် သူ့လက်မောင်း တုန်ခါသွားသည်။ ယမ်းငွေ့များ လွင့်ပြယ်သွား သောအခါ ရန်သူ့ဆီ သူ ချောင်းကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်

သည်။ သူ့ရန်သူ ကျည်ဆန်ထိသွားပြီ။ ၎င်းသည် ခေါင်မိုး ရင်တားပေါ်
၌ နာကျင်စွာဖြင့် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဟန်ချက်ညီညီ
ရပ်ဖို့ ရုန်းကန် ကြိုးစားနေရင်း အိပ်မက်ထဲက ပုံရိပ်တစ်ခုလို ရှေ့သို့
ဖြည်းညင်းစွာ ငိုက်ကျသွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ် လွတ်ကျသွား
ရာ ရင်တားပေါ် ပြုတ်ကျပြီး အောက်ဘက်ရှိ ဆံသဆိုင်မှ တိုင်လုံးနှင့်
ဝင်ဆောင့်ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

အသက်ငင်နေသော လူသည် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ပုံလျက်သားကျပြီးမှ
ရှေ့သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဟင်းလင်းပြင်ထဲ၌ ချာ
လပတ် လည်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ကျသွားပြီး ငြိမ်သက်သွား
တော့သည်။ လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားသည် သူ့ရန်သူ လိမ့်ကျပုံကို
ငေးကြည့်ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထမိသည်။ တိုက်ပွဲအတွက် သူ့မှာ
ရမ္မက်စိတ် ကင်းမဲ့သွားပြီ။ သူ နောင်တရမိသည်။ သူ့နဖူးပေါ် ချွေးစို့
လာသည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် အားအင်ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် ရန်သူကို စောင့်
ကြည့်ဖို့ ခေါင်မိုးပေါ်၌ နွေရာသီ တစ်နေ့တာလုံး အစာငတ်ခံခဲ့ရခြင်း
တို့ကြောင့် သေဆုံးသွားသော ရန်သူ၏ ပုံပျက်ပန်းပျက် အလောင်းကို
ကြည့်ရင်း သူ အော်ဂလီဆန်လာသည်။ သူ့သွားတွေ တခွပ်ခွပ် ရိုက်ပြီး
စစ်ပွဲကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူလည်းကောင်း၊ လူတွေ အားလုံးကို
လည်းကောင်း သူ ဗလုံးဗထွေး ကျိန်ဆဲ ရေရွတ်နေမိသည်။

လက်ထဲမှ ယမ်းငွေ ထွက်နေဆဲ ခြောက်လုံးပြူးကို သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး
ခြေရင်းရှိ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆောင့်ရိုက်မှုကြောင့်
ခြောက်လုံးပြူးမှ ကျည်ဆန် အလိုလိုထွက်သွားပြီး သူ့ဦးခေါင်း ဘေးမှ
ဖြတ်သွားသည်။ အံ့ဩ တုန်လှုပ်မှုကြောင့် သူ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်
သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။

သူ့အာရုံကြောများ တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲက စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်ခြင်း မိုးတိမ်များ တစ်စစီ လွင့်ကုန်သည်။ သူ ရယ်လိုက်သည်။
အိတ်ကပ်ထဲမှ ဝီစကီသံဘူးပြားကို ထုတ်ပြီး တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် ကုန်
အောင် မော့ချလိုက်သည်။

အရက်အရှိန်ကြောင့် သူ ရမ်းကားချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ ခေါင်

မိုးပေါ်မှ ဆင်းပြီး သတင်းပို့ရန် မိမိ တပ်ရှင်းမှူးကို သွားရှာမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လမ်းတွေထဲ လျှောက် သွားလျှင် အန္တရာယ်သိပ်ရှိတော့မည် မဟုတ်။ သူက ခြောက်လုံးပြူးကို ပြန်ကောက်ယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အောက်ဘက် ရှိ အိမ်၏ သဘာဝ အလင်းရောင် ဝင်ပေါက်မှ သူ တွားသွား၍ ပြန်ဆင်း သည်။

လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားသည် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ ပစ်လိုက်လိုက်သော ရန်သူ မည်သူမည်ဝါမှန်း စပ်စုလိုစိတ် ပေါက် သွားသည်။ ရန်သူသည် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ဖြောင့်သူတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ သူ့ကို မိမိ သိမလားဟု သူ တွေးမိသည်။ စစ်တပ် နှစ်ခြမ်းမကွဲခင်က ၎င်းသည် မိမိ၏တပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရီပတ် ဘလစ်ကင် လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားလေးသည် ရန်သူ့အလောင်းကို သွားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ အိုကော်နဲလ် လမ်းထောင့်မှ သူ ချောင်း ကြည့်သည်။ လမ်းအထက်ပိုင်းမှ အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်သံများကို ကြား ရသည်။ သည်နားမှာတော့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သေနတ်သမားသည် လမ်း တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ကူးသွားသည်။ သူ့ခြေထောက်နား-မြေ ကြီးပေါ်သို့ စက်သေနတ် ကျည်ဆန်တွေ အစုအပြုံလိုက် ကျလာသည်။ သို့သော် သူ လွတ်မြောက်သွားသည်။ အလောင်းနံဘေးတွင် သူ မှောက် လျားထိုး ချလိုက်ရသည်။ စက်သေနတ်ပစ်ခတ်မှု ရပ်သွား၏။ ထို့နောက် လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားလေးသည် ရန်သူ့အလောင်းကို ဆွဲလှန်ကြည့်ရာ သူ့အစ်ကို၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

The Sniper by Liam O'Flaherty

လည်းထိတ်ရင်ဖို မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၂။

လူညစ်ကလေး ‘ကိုလီယာ’

ဥပဓိရုပ် ကောင်းသော လူငယ်လေး ‘အီဗန် အီဗန်နစ်ချ် လက်ပ် ကင်း’နှင့် နှာခေါင်း အနည်းငယ်လန်နေသော မိန်းကလေး ‘အင်နာဆီယို မီယိုနိုဗ် နာဇမ်ဘလစ်ဇ် ကာယား’တို့သည် မတ်စောက်သော ကမ်းပါး အတိုင်း ဆင်းကာ သစ်သားခုံတန်းလျားငယ် တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက် ကြသည်။ ခုံတန်းလျားမှာ ရေစပ်ရှိ ချုံပင်များအကြား၌ တည်ရှိသည်။ တကယ့် နေရာကောင်းလေး ဖြစ်သည်။ ဤခုံတန်းလျားပေါ် ထိုင်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က သင့်ကို မမြင်နိုင်တော့ပါ။ ငါးများနှင့် ရေပြင်ပေါ်မှ လျှပ် စီးလက်သလို ဖြတ်ပြေးနေသော ပိုးကောင်လေးများသာလျှင် သင့်ကို မြင် နိုင်ပါသည်။ အီဗန်နှင့် အင်နာတို့မှာ ပိုက်များ၊ ငါးမျှားတံများ၊ တီကောင် ပါသော ခွက်များနှင့် အခြား ငါးမျှား ပစ္စည်းများ ပါလာသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် ခုံတန်းလျားလေးပေါ် ထိုင်ချပြီးနောက် ချက်ချင်း ငါးမျှားကြ သည်။

‘ငါတို့နှစ်ယောက် အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်လို့ ဝမ်းသာ လိုက်တာဟာ။ နင့်ကို ငါ ပြောပြစရာ အများကြီး ရှိတယ်။ အများကြီးပဲ။ အင်နာ ... နင့်ကို ငါ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကတည်းကပေါ့။ ဟော ...

နင့်ငါးများချိတ်ကို ငါး ကိုက်ထားပြီ။ အဲဒီအခိုက် ငါ ဘာအတွက် အသက် ရှင်နေမှန်း နားလည်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင် တက်ကြွတဲ့ ဘဝကို ဘယ်သူ့အတွက် ပေးအပ်ရမလဲ သိတယ်။ ချိတ်ကို ကိုက်ထားတဲ့ ငါးက အတော် ကြီးမယ်။ နင့်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ငါ ချစ်လာတယ်။ အရူး အမူးကို ချစ်မိတယ်။ နေဦး ... ငါးများတံကို ဆောင့်မဆွဲနဲ့ဦး။ အားရပါးရ ကိုက်ထားပါစေ။ ပြောစမ်းပါဦး အချစ်လေးရယ်။ ငါ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ အပြန်အလှန် အခွင့်အရေးပေးဖို့ ငါ မစဉ်းစားပါဘူး။ ငါဟာ ... မထိုက် တန်ပါဘူး။ အဲဒီလို ငါ မတွေးဝံ့ဘူး။ ဆွဲ ... ဆွဲ ...

အင်နာက ငါးများတံ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုပင့်ပြီး ဆောင့် ဆွဲရင်း အော်လိုက်သည်။

ငွေရောင်သမ်းသော အစိမ်းရောင် ငါးတစ်ကောင် လေထဲမှာ ဖြိုး ဖြိုး လက်လက်နှင့် ပါလာသည်။

‘ဘုရားရေ ... ကကတစ် တစ်ကောင်ပါကလား။ မြန်မြန်ဆွဲလေ။ သူ့ အလွတ်ရုန်းနေပြီ’

ကကတစ် ငါးသည် ချိတ်မှ ရုန်းထွက်ပြီး ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား သည်။ အိဗန်သည် ငါးကို လိုက်ဖမ်းရင်း ငါးကို ဖမ်းဆုပ်မည့်အစား အင်နာ၏လက်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖမ်းကိုင်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိနမ်းလိုက် မိသည်။ သူမက လျင်မြန်စွာ လက်ကို ပြန်ရုပ်သော်လည်း နောက်ကျသွား လေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး အမှတ်တမဲ့ ဖက်နမ်းမိကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားသည်။ ပထမ အနမ်းတစ်ချက်။ ပြီးတော့ ... နောက်ထပ် အနမ်းများ ပေးကြသည်။ ပြီးတော့ သစ္စာဆိုကြသည်။ ရုန်း ဖယ်ကြသည်။ ပျော်ရွှင်စရာ မိနစ်များကပါကလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤ လောကီ၌ ရာနှုန်းပြည့် စိတ်ချမ်းသာမှုဟူ၍ မရှိ။

စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့်အတူ အဆိပ် ပါလာတတ်သည်။ သို့မဟုတ် လည်း ပြင်ပမှ တစ်စုံတစ်ရာက အဆိပ်သင့်အောင် ပြုလုပ်သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်လည်း ထိုအတိုင်းပင်။

အင်နာနှင့် အိဗန်တို့ နမ်းရှုပ်နေကြစဉ် ရယ်သံတစ်သံ ပေါ်ထွက် လာသည်။ သူတို့ စုံတွဲသည် မြစ်ဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်ကြရာ အံ့အား

သင့်ပြီး ကြက်သေ သေသွားသည်။ ကိုယ်လုံးတီးနှင့် ကောင်လေး တစ်ယောက် ရေထဲတွင် ခါးလယ်အထိ မြုပ်အောင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူကား အင်နာ၏မောင်ငယ် ကျောင်းသားလေး 'ကိုလီယာ' ဖြစ်သည်။ သူက ရေထဲမှာရပ်ရင်း အင်နာတို့စုံတွဲကို စိုက်ကြည့်ကာ ခနဲတဲ့တဲ့ ရယ်မောနေသည်။

'နင်တို့ နမ်းနေကြတယ်၊ ဟုတ်လား။ ကောင်းတာပေါ့။ အမေ့ကို ငါ သွားတိုင်မယ်'

ကိုလီယာက ခြိမ်းခြောက်သည်။

'မင်းလို ရိုးသားတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူများကို လိုက်ချောင်းဖို့ မသင့်ဘူး။ သူများအကြောင်း လျှောက်ပြောတာ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းတယ်။ မင်းလို ရိုးသားပြီး ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ဦးအနေနဲ့ ...'

အီဗန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။

'ကျွန်တော့်ကို တစ်ရူဘယ်လ် ပေးရင် ဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ...'

အီဗန်က သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ရူဘယ်လ်စေ့ကို နှိုက်ယူပြီး ကိုလီယာအား ပေးလိုက်သည်။ ကိုလီယာက ထိုငွေဒင်္ဂါးကို ရေစိုနေသော သူ့လက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ရှိခနဲ လေချွန်ကာ ရေကူးသွားသည်။ အီဗန်နှင့် အင်နာတို့ ဆက်ပြီး မနမ်းကြတော့ပေ။

နောက်နေ့တွင် အီဗန်က ကိုလီယာအတွက် ပန်းချီဆေးဘူးများနှင့် ဘောလုံးတစ်လုံးတို့ကို မြို့ထဲမှ ယူလာသည်။ နောက်ပြီး သူ့အမေက သူမ၏ ကတ်ထူဘူးလွတ်အားလုံး သူ့ကို ပေးသည်။ ထို့နောက်တွင် ခွေးဦးခေါင်း ပါသော ရုပ်အင်္ကျီလက် ကြယ်သီးတချို့ကိုလည်း သူတို့က ပေးကြသည်။ ညစ်ကျယ်ကျယ် ကောင်လေး ကိုလီယာသည် ထိုပစ္စည်း အားလုံးကို နှစ်သက်သည်။ ပစ္စည်းများ ထပ်လိုချင်သောကြောင့် အီဗန်တို့ စုံတွဲကို မျက်လုံး ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတော့သည်။ အီဗန်နှင့် အင်နာတို့ ဘယ်သွားသွား သူ လိုက်လာသည်။ သူတို့စုံတွဲအပါးမှ သူ တစ်ဖဝါး မခွာ။

‘ခွေးမသားလေး ... လူက ငယ်ငယ်နဲ့ အတော့်ကို ယုတ်မာတယ်။
အသက်ကြီးရင် သူ ဘယ်လိုများ နေမလဲ’
အိဗန်က အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောသည်။

ဇွန်လ တစ်လလုံး ကိုလီယာက ချစ်သူစုံတွဲကို ဒုက္ခပေးသည်။
သူက လူကြီးမိဘတွေကို တိုင်မည်ဟု အမြဲ ခြိမ်းခြောက်သည်။ သူတို့ကို
လိုက်ချောင်းသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တောင်းသည်။ လောဘဇော
ကို အတောမသတ်နိုင်။ နောက်ဆုံးတော့ သူက အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံး
လိုချင်ကြောင်း ပြောသည်။ ပြီးရင် ဘာလိုချင်သေးသလဲ။ အိဗန်နှင့် အင်နာ
က နာရီပေးဖို့ ကတိပြုသည်။ တစ်ည၌ ညစာ စားနေစဉ် ကွတ်ကီးများ
လက်ဆင့်ကမ်းပေးခိုက် ကိုလီယာက အားပါးတရ ရယ်ပြီး မျက်စိမှိတ်
ကာ ...

‘ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောရမလား’ဟု အိဗန်အား မေးလိုက်သည်။
အိဗန် အရမ်းရှက်သွားပြီး ကွတ်ကီးအစား သူ၏လက်သုတ်ပဝါကို
ကိုက်စားမိသည်။ အင်နာက စားပွဲမှ ခုန်ထပြီး အခြားခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
သည်။

အိဗန်နှင့် အင်နာတို့ စုံတွဲသည် ဩဂုတ်လကုန်ပိုင်းအထိ ဤအခြေ
အနေအတိုင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံး၌ အင်နာအား အိဗန်က
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသော နေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ပျော်စရာကောင်းလိုက်
တဲ့ နေ့ကလေးပါလား။ အိဗန်သည် သူ့ယောက္ခမလောင်းများနှင့် စကား
ပြောပြီး လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုချက်ရသောအခါ ဥယျာဉ်ထဲ ပြေးလွှားပြီး
ကိုလီယာကို လိုက်ရှာသည်။ ကိုလီယာကို တွေ့တွေ့ချင်း သူ ဝမ်းသာလုံး
ဆို့သွားကာ လူညစ်စုတ်ကလေးကို နားရွက်ဆွဲ ခေါ်လာသည်။ အိဗန်
နည်းတူ ကိုလီယာကို လိုက်ရှာနေသော အင်နာလည်း ၎င်းတို့ဆီ ပြေး
လာပြီး ကိုလီယာ၏ အခြား နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘အချစ်ဆုံးလေးတွေ ... သူတော်ကောင်းလေးတွေ ... ကောင်းကင်
တမန်လေးတွေရယ် ... ကျွန်တော် နောက် ဒါမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူး။
အား ... အား ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ’ဟု ကိုလီယာက အော်ဟစ်
တောင်းပန်နေခိုက် ချစ်သူစုံတွဲ၏ မျက်နှာများပေါ်မှ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု

ကို သင် မြင်ဖို့ ကောင်းလှပါသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေကြစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး လူညစ်ကလေး၏ နားရွက်ကို ဆွဲထားစဉ်က ခံစားခဲ့ရသော အသက်ရှူ မှားလောက်ဖွယ် ကြည်နူးပီတိမျိုးနှင့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားရကြောင်း ဖွင့်ပြောကြလေသည်။

A Wicked Boy by Anton Checkov

ဟာဒယ မဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၆။

အဖေ

ယခု ပြောပြမည့် ဇာတ်လမ်းထဲမှ အဓိကဇာတ်ကောင် အမျိုးသား ကြီးမှာ မြို့နယ်အတွင်း၌ အချမ်းသာဆုံးနှင့် ဩဇာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ် ပါသည်။ သူ့နာမည်မှာ သော့ဒ်အိုဗာရာစ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ တက်ကြွစွာဖြင့် သူ ရောက်ရှိလာ သည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ သားတစ်ယောက် ရပါပြီ။ သူ့ကို နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုပေးချင်ပါတယ်။’

‘သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

‘ဖင်းနံ ပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဖခင်ရဲ့ နာမည်ပါပဲ’

‘ဒကာခံမယ့်သူတွေ ဘယ်သူလဲ’

သော့ဒ်က ၎င်းတို့၏ အမည်များကို ပြောပြလိုက်သည်။ ၎င်းတို့ သည် မြို့နယ်အတွင်းရှိ သော့ဒ်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သော အတော်ဆုံး သော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။

‘ဘာပြောစရာ ကျန်သေးလဲ’

ဘုန်းတော်ကြီးက မေးမြန်းကာ မော့ကြည့်လိုက်၏။ လယ်သမား

ကြီး သော့ဒ်က တဒဂ် တုံ့ဆိုင်းနေ၏။

‘ကျွန်တော့် သားလေးကို သူ့ဘာသာသူပဲ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုစေ ချင်လှပါတယ်’

နောက်ဆုံး၌ သော့ဒ်က ပြောလိုက်သည်။

‘သီတင်းပတ်ရက်အတွင်း လုပ်မှာလား’

‘လာမယ့် စနေနေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီမှာ ပြုလုပ်ချင်ပါတယ်’

‘ဘာကျန်သေးသလဲ’

ဘုန်းတော်ကြီးက ထပ်မေးသည်။

‘ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး’

လယ်သမားကြီးက အိမ်ပြန်တော့မည့် ဟန်ဖြင့် သူ၏ ကက်ဦးထုပ် ကို ချာလပတ် လှည့်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက မတ်တတ်ထပြီး ...

‘သို့တစေ ... ဒီဟာ တစ်ခုတော့ ရှိသေးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားအတွက် ကောင်းချီးပေးရာ ရောက်စေတဲ့ သားတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ သူ့ကို ဘုရားသခင်က ပေးပို့လိုက်တာပါ’

ဘုန်းတော်ကြီးက သော့ဒ် လက်ကို ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်လုံး ကို စိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

* * *

နောက် ၁၆ နှစ်အကြာ၌ သော့ဒ်သည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ စာ ကြည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား တကယ် အံ့ဩလောက်အောင် အတော် အရွယ်တင်ပါ လား သော့ဒ်ရဲ့’ဟု ဘုန်းတော်ကြီးသည် သော့ဒ်၏ပြောင်းလဲမှုကို မတွေ့ သဖြင့် ယင်းသို့ ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာဒုက္ခမှ မရှိလို့ပါ’ဟု သော့ဒ်က ဖြေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ တအောင့်ကြာမှ ဤသို့ မေး သည်။

‘ဒီညနေ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ’

‘မနက်ဖြန် ပရိတ်ဆီလိမ်းခံမယ့် ကျွန်တော့်သားလေးအတွက် ဒီနေ့ ညနေ လာခဲ့တာပါ’

‘သူဟာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သူငယ်လေးပါ’

‘မနက်ဖြန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်သားလေး နေရာယူတဲ့ အခါ သူ အမှတ်စဉ် ဘယ်လောက် ဖြစ်သလဲဆိုတာ မသိမချင်း ဖာသာ နဲ့ တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး’

‘သူ နံပါတ် ၁ ဖြစ်မှာပါ’

‘ကောင်းပါပြီ။ ဟောဒီမှာ ဖာသာအတွက် ၁၀ ဒေါ်လာ’

‘ကျုပ် ဘာ ထပ်လုပ်ပေးရဦးမလဲ’

ဘုန်းတော်ကြီးက သော့ဒ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘မရှိတော့ပါဘူး’

သော့ဒ် အပြင်ထွက်သွားသည်။

* * *

နောက်ထပ် ၈ နှစ် ကြာသွား၏။ တစ်နေ့သ၌ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စာကြည့်ခန်းရှေ့မှ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ လူအတော်များများ ချဉ်းကပ်လာပြီး ၎င်းတို့၏ရှေ့မှ သော့ဒ်က ပထမဦးဆုံး ဝင်လာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက မော့ကြည့်ရာ ၎င်းကို မှတ်မိသွားသည်။

‘ခင်ဗျား ဒီနေ့ ညနေ ဧည့်ပရိသတ်နဲ့ကို ရောက်လာတာကိုး’

‘ကျွန်တော့်သားအတွက် မှတ်ပုံတင်ပေးဖို့ လာရောက် တောင်းဆိုတာပါ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ဝတ်ဒ်မန်းရဲ့ သမီး ကယ်ရီ စတိုလင်ဒင်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ မြို့နယ်မှာ အချမ်းသာဆုံး သူဟာ မိန်းကလေးပါပဲ’

‘သူတို့တွေ အဲဒီလို ပြောကြတာပဲ’

သော့ဒ်က ဆံပင်ကို လက်နှင့်သပ်တင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ထိုင်နေပြီးနောက် ဘာမှမပြောဘဲ သူတို့ နာမည်များကို စာအုပ်ထဲ ရေးမှတ်သည်။ သော့ဒ်နှင့် လိုက်ပါလာသော လူများက သူတို့ နာမည်

များ အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ သော့ဒ်က စားပွဲပေါ် ၃ ဒေါ်လာ တင်ပေးသည်။

‘ကျုပ် တစ်ဒေါ်လာပဲ ယူခွင့်ရှိပါတယ်’

ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ သူ့မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပပေးချင်တယ်’

ဘုန်းတော်ကြီးက ငွေကို ယူထားလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ သားလေးအတွက် ကျုပ်ဆီ ခင်ဗျား လာတာ ဒါနဲ့ပါ ဆိုရင် တတိယအကြိမ် ရှိပြီ’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ လမ်းခွဲကြပါပြီ’

သော့ဒ်က ပြောပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခေါက်သိမ်းကာ ဘုန်းတော်ကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။ အမျိုးသားများလည်း သူ့နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း လိုက်သွားကြသည်။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်အကြာတွင် ဖခင်နှင့် သားဖြစ်သူတို့သည် သာယာကြည်လင်သော နေ့၌ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ စီစဉ်ရန် ကာရင်စတိုလင်ဒင်ဆီသို့ ရေကန်ထဲ၌ လှေလှော် ထွက်သွားကြသည်။

‘ဒီဖင်ထိုင်ခုံက နေရာမကျဘူး’

သားဖြစ်သူ ဖင်းနဲက ပြောပြီး လှေပေါ်ရှိ ၎င်းထိုင်ခုံကို နေရာချရန် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ထိုစဉ် ၎င်း ခြေစုံရပ်ထားသော ပျဉ်ချပ်မှာ လျှောထွက်သွားရာ ၎င်းလည်း အားခနဲ အော်ရင်း ခြေလက်ကားရားဖြင့် ရေထဲ လိမ့်ကျသွားလေသည်။

‘တက်ကို လှမ်းဆွဲ’

ဖခင်က ငေါက်ခနဲ ထပြီး လှော်တက်ကို လှမ်းပေးသည်။

သို့သော် သားဖြစ်သူ ဖင်းနဲက လှော်တက်ကို လှမ်းဆွဲဖို့ နှစ်ကြိမ်ကြိုးစားပြီးနောက် ၎င်းတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

‘ခဏနေဦး’

ဖခင်ဖြစ်သူ သော့ဒ်က အော်ပြီး သူ့သားဆီ လှေလှော်သွားသည်။